

Vòng xoáy của nghiệp lực

Cư sĩ Liên Hoa

Sao lại gọi ta lúc đêm khuya về
sau thời kinh, thiền tọa
cho cơn đau nào chợt đến
gặm nhấm thân thể
có phải là trùng khơi sóng chuyển
có phải là vũ trụ chuyển mình
có phải là đất trời lên cơn giận
ta lặng im,
cơn đau dồn dập
nghe chừng hơi thở như ngưng bật
mắt nhắm nghiền
ôm vùng bụng nóng ran

*như chờ như đợi,
chia cách từng tế bào
như muốn xé thân thể vỡ ra từng mảnh
đôi tay, xin chấp lại
gọi thầm hơi thở,
niệm tên Bồ tát của lòng Từ
Nam mô Bổn tôn Quán Thế Âm Bồ tát...*

Không thể đặt lưng nằm xuống giường được, khi cơn đau oà đến, cầu xé trên vùng bụng nóng ran. Tôi đã im lặng, nhìn thấy cái vô thường có mặt, có thể đem sinh mạng ra đi bất chợt, về một nơi chốn nào đó. Tại sao vậy? Chỉ vừa cách đây khoảng nửa giờ, tôi rất là bình thường, không một triệu chứng gì báo hiệu trước. - Đó có phải là sự chuyển đổi, không thể kiểm soát được của làn sóng sinh diệt, của sự mỏng manh của các pháp, của tuồng ảo hoá (mãya), của một kiếp người.

Người Phật tử vẫn thường quán niệm hàng ngày về sự vô thường của đời người như bọt nước, như sương buổi sớm mai, như hoa đóm giữa hư không, tồn tại, hiện hữu và mất mát trong từng sát na, huyền mộng và không thể nắm giữ được. Nhưng khi đối diện với thực tế, với những gì đang xảy ra, tiếp cận với và cho chính mình, quả là một trò đùa của nghiệp lực...

*nếu em đếm được bước chân vô thường
trên dốc đời của của cuộc đời
có những cơn mưa đổ xuống
tạo thành các hạt bong bóng
nhiều sắc màu thật đẹp
sẽ dễ vỡ, tan biến
hoà theo dòng nước của cuộc sống
những hơi sương buổi sáng
loãng dần trong nắng sáng
một ngày về thanh tịnh
từng lá cây lia cành*

*trái dài rong rêu trên con đường
có phải đẹp lắm không
sự nhiệm màu của các pháp
có mặt, chia sẻ,
cùng nhau phơi bày lời thuyết pháp
ngôn ngữ biểu hiện của chân tâm
một hơi thở
một niệm khởi lên
à, như vậy, cũng là một đời người ...*

- Bác sĩ hãy cho tôi biết sự thực về bệnh tình của tôi. Sống đến từng tuổi này, có sống thêm cũng đủ, mà đời có ngắn hơn thì cũng đã xong. Tôi là người Phật tử, nên thường quán niệm về kiếp sống ngắn ngủi, vì ai rồi cũng phải ra đi, không sớm thì muộn.

- Theo kết quả mà tôi có được, sau khi thử máu, CAT Scan, soi ruột ..., và theo kinh nghiệm, anh có thể sống từ 3 đến 6 tháng, vì bệnh của anh đã qua Part 4 (giai đoạn cuối).

Tôi hơi giật mình với lời nói của Bác sĩ về kết quả này, dù cũng đã chuẩn bị tinh thần để đối diện, chấp nhận, nhưng chủ quan về đời sống tinh thần cũng như sự điều độ dinh dưỡng, thực tập thiền mật mỗi ngày trong nhịp sống của mình, có thể hoá giải được nhiều việc. Cho nên, nếu bệnh tình trầm trọng đến như vậy, quả là một nghiệp lực đã chín mùi, cần xuất hiện để cảnh tỉnh.

- Cám ơn Bác sĩ. Như vậy đã đủ để tôi có thể sắp xếp lại gia đình, cuộc đời và những gì liên hệ.

Người hành giả tu tập thường cầu biết trước giờ chết, nay mình chưa biết trước giờ ra đi, những cũng đã nắm được khoảng thời gian cần thiết, cho phép.

*Hãy lắng lòng nghe đi em
lời xưa đã gọi
đã bao năm dong ruổi trên cuộc đời
cũng bởi sắc, bởi thanh, bởi hương
bởi giai tầng vị xúc pháp
ta có được những gì
nhiều quá phải không
trong lòng tay huyễn mộng
một tấm lòng mở rộng
của người con Phật
như hương thơm cam lồ
đi đến trong vô thường
làm nên hương trầm thanh thoát
để cho nhau, cho cuộc đời, cho con người
trong lý tưởng đẹp của từ bi
có vị ngọt tấm lòng người con Phật
đôi mắt kia có héo mòn,
nhưng là vực sâu soi sáng của lúc soi tâm
lời kia có yếu kém
nhưng là ngôn ngữ của yêu thương
sau cơn trầm mình trong bốn nhiếp pháp
bàn tay kia có run rẩy
nhưng là cả đại dương
ngút ngàn “sắc là không, không tức là sắc”*

*để có những buổi sáng, chiều hôm
cảm đức Phật trong lòng
Ngài mỉm cười bao dung ư
hay là pháp để học, chiêm nghiệm
cho cuộc đời thật đẹp
khi liả bỏ thế gian này
vì là người con Phật,
mang một tấm lòng
làm đẹp cho đời*

- Con đừng khóc quá, nha con. Ba không sao đâu. Có bất cứ chuyện gì, Ba cũng chấp nhận được. Chỉ tội cho Mẹ con, sẽ gánh lấy nhiều trách nhiệm nặng nề trong cuộc sống.

Nhìn đứa con gái tốt nghiệp trong ngành y, dẫn Ba đi để khám nghiệm nhiều nơi những ngày qua, vì Mẹ đi xa. Nó tiều tụy, lo âu, tôi xoa đầu nó, cảm thấy trong lòng nhiều chua xót, nước mắt chảy dài. Không phải vì tiếc thương cho thân mạng của mình, nhưng vì cảm xúc đến tấm lòng của con, nên khuyên nhủ, mong nó chịu đựng được dù bất cứ hoàn cảnh nào xảy ra, vì dù sao cũng là gia đình người con Phật, có thực tập tu học, thâm tín Tam bảo, tin sâu nhân quả..

Con người thường của tôi cũng có da có thịt lắm chứ, lúc nào cũng cũng sống lạc quan, yêu đời, áp dụng lời Phật dạy trong cuộc sống. Nay, thì da thịt bỗng đi chơi, xanh xao nhiều, người ốm nhom ốm nhách, như bộ xương cách trí, nhưng dù sao, còn giữ được nụ cười và khi cười thì cũng hãy còn có duyên, tươi mát chút chút.

Ồi cũng mới đây thôi, còn nghĩ là mình ngon lành lắm, mà bây giờ lại như thế này, nhìn rõ cuộc đời hơn và quán chiếu thâm sâu lời kinh Bát Nhã. Bây giờ thì cần phải sống chung hoà bình với những gì hiện hữu trong thân, mà có thể một lúc nào đó trong cuộc sống, mình vô tình hình như quên mất, vì ý lại vào nơi sức khoẻ của mình. Căn bệnh này không phải từ ngoài vào, nhưng là tiếng nói của thân như tiếng gào thét của những tế bào bắt đầu lên tiếng. Đây cũng là nghiệp lực, là thử thách và cũng là cơ hội thử thách để thực hành thâm sâu lời Phật dạy, để chuyển hoá những khổ đau của thân tâm và cũng để chuẩn bị khi vô thường đến bất cứ lúc nào, sẽ không bỏ ngỡ, hốt hoảng, lo sợ.

*Có phải em đã đến bên ta trong vô lượng kiếp
đời phong trần, ngày tháng lại đem xa
một hôm kia, nhìn lại bốn năm nào
chùng như đã xa xôi từ muôn thưở*

*cám ơn vô thường, làm ta thức tỉnh
cám ơn cơn đau, cảm niệm được phận người
cám ơn bốn đại, có hình hài huyễn mộng
cám ơn Người, con đã tỏ đường đi...*

Chúng ta đều có đủ 3 thân như đức Phật: Pháp thân, Ứng thân và Hoá thân, nhưng Ngài là bậc Đại Giác, đầy đủ Phước Trí do công năng tu hành từ vô lượng kiếp, nên khi Ứng thân hay Hoá thân trong bất cứ cảnh giới nào, cũng chỉ vì đại nguyện độ sanh.

Còn chúng ta, Ứng thân trong cuộc đời này đều do nghiệp lực, do nhờ chút phước báu của quá khứ, được sanh làm thân người quả là điều rất khó, nên thân ngũ uẩn của mỗi người đều khác nhau, có kẻ xấu người đẹp, người có phước, kẻ nghèo khổ v.v...dù trong tâm vẫn còn đầy dẫy tham sân si. "*thất viên minh tánh tác trần lao, xuất*

sanh nhập tử thọ luân hồi, dị trạng thù hình tạo khổ sở, túc tư thiếu thiện sanh nhân đạo...". Pháp thân thì mê mờ, chưa tỏ, Ứng thân thì do nghiệp báo sai biệt và Hoá thân cũng chỉ đều vị lợi mình, vị kỷ, chưa xả bỏ vì tha nhân.

Khi chỉ thấy ta (ái ngã), thấy ta là duy nhất (ngã chấp), thấy tiếc thương thân mạng, thấy sự ngắn ngủi của đời, chúng ta sẽ khổ đau, quên đi bài học mà đức Từ Tôn thường dạy: "Đời người thật mỏng manh, hơi thở ra mà không trở lại, thì một cuộc đời đã đi qua". Nhưng, cuộc đời rồi ai cũng phải trải qua sanh già bệnh chết, là chân lý không bao giờ sai. Không phải là trong thân thể chúng ta, mỗi giờ phút đã có biết bao nhiêu là tế bào sanh diệt, diệt sanh. Và vì ưa chuộng bề ngoài, nên trong đời sống hàng ngày, ta chỉ trau chuốt bề ngoài, đôi khi quên hẳn đi những gì tiềm ẩn bên trong cơ thể, như: tim, gan phổi thận bao tử ruột v.v., tất cả nội tạng, cơ thể đều cần tầm lòng, từ bi, chia sẻ nuôi dưỡng và quan trọng hơn, ngay chính cái "tâm" cũng cần được sự cung cấp những chất liệu an lạc.

Nhìn rộng ra, qua dữ kiện động đất và tsunami vừa xảy ra tại Nhật bản vừa qua, chúng ta sẽ thấy thân mạng của con người nhiều khi thật vô nghĩa, nhỏ nhoi, vô thường trước nghiệp lực. Tất cả đều biến mất trong chớp mắt, nhà cửa, sanh mạng, tài sản. Những người Nhật đã không có thời giờ để chuẩn bị trước, và không ai biết rằng cái chết đã đến. Sau đó, là tinh thần của người Nhật do ảnh hưởng văn hoá Võ sĩ đạo, thiền Phật giáo, đã ứng xử thật đẹp, thật xúc động...nhưng, đó chính vì những hành hoạt mà họ có được để đang "giải hoặc nghiệp" của một quá khứ nào đó.

Dù sự việc xảy ra cách chúng ta nhiều ngàn cây số, nhưng là cùng trên quả địa cầu, cùng một hành tinh, nên cái đau, cái khổ, bất hạnh...của người Nhật cũng là cái đau, bất hạnh của chính chúng ta, của mỗi con người, dù ai vô tâm hay mang thành kiến cách mấy đi nữa, vì thế giới này ngày càng biểu rõ được tinh thần của Hoa Nghiêm trong đạo Phật "Cùng nhau duyên sanh, cùng nhau duyên diệt" và từ đó, cần nuôi dưỡng tâm đại bi để thương yêu, để cùng chia sẻ. Thế giới càng ngày càng nhỏ lại, một dữ kiện xảy ra dù bất cứ nơi đâu, chỉ một búng ngón tay, đã hiện rõ ra trước mắt, để chúng ta cảm nhận được hết là loài người cần đến tình yêu thương và chia sẻ đến như thế nào. Con người không yêu thương con người, loài người sẽ ra sao? Tự đặt ra câu hỏi, và chính chúng ta cũng cần trả lời cho môi sinh, cho sự hâm nóng toàn cầu, cho chiến tranh, cho vũ khí giết người, cho sự thiếu lương thực, nước uống của một ngày không xa và cho chính tâm bất an của nhân loại.

Cũng qua đó, tự nhiên cảm thấy những cơn đau, bất hạnh, sanh mạng của mình sao nhỏ bé quá, so sánh với nỗi thống khổ vô vàn của biết bao nhiêu người đã và đang lâm nạn, không thể diễn tả hết cảm xúc, nỗi lòng, cảm thông, chia sẻ.

*Bồ tát Quán Thế Âm,
Bàn tay mẹ quay cuồng trong biển động
mở trời thương soi rọi cõi Ta bà
lòng từ bi chan chứa nỗi vô biên
chúng sanh khổ, lòng Bồ tát yên sao đặng.*

Hồi Tuổi trẻ, Tình yêu và Lý tưởng của tôi ơi! Thế giới đang quay cuồng với bao nhiêu biến động, tâm bất an do tham sân si của con người trong cộng nghiệp đã tạo thành thế giới đầy nỗi oan khiên, thống khổ, hiện diện khắp mọi nơi. Có thể chúng ta cảm thấy an ổn vì những chấn động, xáo trộn không xảy ra ở nơi xa xôi nào đó, không liên hệ đến chúng ta, nhưng hành tinh này đâu phải là một khác nào đó xa lạ, để cho mỗi người có thể an ổn để sống như "ba cõi không an, giống như nhà lửa".

Tình yêu, Lý tưởng và Tuổi trẻ là khoảng thời gian cao đẹp nhất trong đời người và chúng ta sẽ làm gì cho chính mình, cho xã hội và cho con người? Chúng ta sẽ còn

sống bao nhiêu lâu trên cuộc đời này. Có ai dám chắc là mình sẽ sống đến trăm tuổi, vì nắm mồ xanh của trẻ nhỏ vẫn đầy dẫy mà (*cô phần đa thị thiếu niên thanh*).

Trong một lần lúc còn là Sinh viên, còn đang đi tìm cho mình một lý tưởng sống, vì không lẽ cuộc đời con người chỉ lo ăn, lo mặc, lo đầy đủ vật chất, danh vọng và chờ ngày ra đi trở về, thật vô lý và vô nghĩa. Có một lần, tôi đến viếng thăm ngôi Chùa Kim Cương có Phật học viện Kim Cương, do Thầy Tuệ Đăng là Giám Đốc, tôi đã giật mình khi đọc đến hàng chữ “Giới Định Tuệ dung thông Âu Á học”. Tạo sao những uyên nguyên của ngôn ngữ Phật giáo này, lại có thể là sức mạnh, sức bật và là nền tảng để dung thông được tất cả mọi nền tảng văn hoá, triết học, xã hội học, đạo đức học v.v... của nhân loại? Câu trả lời là do chính mỗi người cần phải tiếp cận, nghiên cứu, học hỏi và áp dụng lời dạy của đức Phật. Tôi có chủ quan không?- Thưa không, vì giáo lý của đạo Phật rất cởi mở, thanh thoát, dung thông, tự tại, mà người áp dụng, thực hành khi nào thấy những điều đó đúng, có thể đem lại cho mình được an lạc..., thì đó là điều kỳ diệu của cho chính mình. Nguồn giáo lý vi diệu, siêu thoát, hiện hữu, thực tại, giản dị ...đó đến từ vị Đại giác, xuất hiện vì tình yêu thương muôn loài và vị Thầy dẫn đường để con người tìm về bến bờ An lạc, Giải thoát. Ngài không phải là Thần linh để ban phúc, gieo hoạ hay thưởng phạt và Ngài đặt trọng tâm nơi con người là cao quý, vì nơi con người, nơi cõi Ta bà nhiều bất hạnh này, lại là nơi đến đi của các cõi lành, an vui hay hạnh phúc hoặc bất hạnh, khổ đau do nghiệp lực mình tạo tác. Con người là chủ vận mạng của chính mình.

Những người hữu duyên với đạo Phật, đang thực hành pháp để chuyển hoá khổ đau, đem lại an lạc cho mình, từ đó, sẽ ảnh hưởng đến mọi người tiếp cận với những an vui, tươi mát, thanh thản, giảm thiểu những bung xung, căng thẳng của đời sống đem lại, do nội lực tự sinh. Tuy nhiên, những người vì thường sống vị kỷ, chỉ biết mình, ôm ấp những sở hữu dù là vật chất hay tinh thần, cho đó là nền tảng của sự hiện hữu chính của mình, lo sợ mất, vì quan niệm những thứ đó là miền viễn, không bao giờ lìa xa, biến mất, thì sẽ khó tiếp cận với đạo Phật, nếu không chịu sửa đổi, hoặc do vì một sự cố bất an nào đó, tự mình thức tỉnh tìm về con đường an vui này. Vì đạo Phật không muốn con người bi quan, chán đời, nhìn sai sự thật để mù quáng, tham chấp, rồi bị khổ đau. Cho nên, giáo lý đạo Phật cần được áp dụng, không phải để thoả mãn tri thức, kiến thức, tạo thành hý luận, nhưng là *tôn giáo của sự sống hay đúng ra, cần phải sống đạo cho chính mình, mới giải thoát khỏi những triền cái, sanh diệt, vô thường*. Nhìn rõ thực tại là phương pháp tối thắng, sáng suốt hơn là tham chấp, vị kỷ, và tự đánh lừa mình trong trường thiên vọng tưởng, rồi trôi lăn trong các nẻo.

Do đó, xin được nhắc lại, qua phạm trù “Giới Định Huệ” cũng nhấn mạnh đến quan điểm thực tiễn, thực tu của đạo Phật, vì theo đạo Phật, nếu không có sự chuyên tu, không kiểm soát tâm, không chuyển hoá tâm, không nhìn rõ được các sanh diệt, vọng tưởng, không thanh tịnh hoá tâm... thì chúng ta chỉ có thể trở thành những nhà nghiên cứu, tri thức, trí thức, thông thái, đa văn, biện tài vô ngại, văn chương thi phú tràn lan ... nhưng khổ đau vẫn còn đó, phiền não, vọng tưởng điên đảo vẫn còn đầy, tham sân si vẫn có mặt... thì tất cả mọi ứng xử, giao tế, tiếp cận với chính mình hay người chung quanh, đều chỉ biểu lộ cho những ảnh hưởng do gốc rễ của bất hạnh, khổ đau và khó thể chia sẻ cho bất cứ ai niềm an vui, an lạc.

Và tuổi trẻ mang Lý tưởng, Tinh yêu hãy thức dậy, để suy nghiệm rằng chúng ta sẽ làm gì cho cuộc đời mình, cho xã hội và cho con người để sống đúng với lý tưởng “*hoàn thiện con người để hoàn thiện xã hội, tha nhân hoặc trau dồi, thực tập, áp dụng Giới Định Huệ để chuyển hoá chính mình, để làm hiển lộ con người nhân bản của mình để làm ích lợi cho mình và người*”. Cuộc đời như vậy, có phải là đẹp và đáng sống hơn không? Khi tâm ta không an, nhiều đau khổ, căng thẳng, xáo trộn ... thì chúng ta không thể chia sẻ và cho ai được những gì an vui, hạnh phúc và ngược lại, khi tâm than thân, bao dung, từ bi, hỷ xả...thì chất liệu này sẽ ảnh hưởng đến mọi người chung quanh,

đem lại niềm hạnh phúc vì diệu cho mình và người và dù có ra đi, tâm vẫn an vui, thanh thoát và sống là một thực hiện sinh động cho lý tưởng toàn thiện, hạnh phúc cho mình và người trong tinh thần cao đẹp của đạo Pháp, con người. Đừng để thời gian lãng phí trôi qua trong mộng huyễn.

Những suy nghĩ được có mặt khi đang mang cơn bệnh nặng, không biết sẽ ra đi vào lúc nào, nhưng vì luôn luôn mong báo ân đức Phật, Thầy Tổ v.v... như tôi thường thưa, người con Phật làm gì cũng chỉ vì tấm lòng, nên xin được ghi lại như những lời chia sẻ chân thành, trân quý.

Xin được thành kính tri ân:

- Những Tôn đức Tăng Ni cùng quý Đạo hữu, Quý Phật tử quen hoặc không quen biết, hoặc những người âm thầm, đã vì căn bệnh của con- một chúng sanh nhỏ nhoi trên cuộc đời này, đã mở lòng thương cầu nguyện tại Bồ đề Đạo Tràng, cùng nhiều Tự viện, nhiều Đạo tràng ở rất nhiều nơi mở Khoá tụng Kinh Dược Sư, Thủy sám, Phổ môn ... để sám hối nghiệp chướng và cầu an cho.

- TT. Minh Tân, vị Thầy khả kính, đang Hành hương tại Bồ đề Đạo Tràng, vì được tin con bệnh nặng, có thể qua đời lúc nào không biết, đã vội vã, đổi vé máy bay sớm, để về thăm viếng, chia sẻ, thể hiện tình Đạo, tình người rất đẹp. Thật là vô cùng cảm động và trân quý.

- Ni sư Liên Cương, vị Ni trưởng ở Việt Nam, cũng đang trong người nhiều thứ bệnh, nhưng vì lòng Từ và tình Đạo gắn bó lâu năm, cũng đã từ quê nhà qua Mỹ và đến nhà thăm viếng, cầu nguyện cùng gia đình.

- Phái đoàn Hoàng pháp từ Âu châu của HT. Như Điển, trong chuyến Hoàng pháp tại Houston, đã mang tấm lòng Từ bi muốn viếng thăm, thấy tận mặt và đã cùng chư Tăng Ni tụng Kinh cầu nguyện tại nhà. Hình ảnh sắc y vàng, chan hoà căn nhà, những tấm lòng từ bi mở rộng, lời Kinh, câu Chân ngôn, sự chú tâm cầu nguyện, một không gian thanh tịnh, tạo nên sự ấm cúng, thân thương, gần gũi, nhiều từ lực toả rộng.....quả là nét đẹp cao quý của tình Đạo, tình người.

- Quý Thầy, Quý Sư Cô, Quý Đạo hữu, Quý Công tác viên thường xuyên của Trang nhà Liên Hoa, những người cháu thân thương, những đọc giả ... đã gửi email thăm hỏi, cầu nguyện, tâm tình chia sẻ rất chân tình của người con Phật, đầy tình người ...đọc đến thật là xúc động, ấm áp ... khiến người dù đang bệnh, cũng cảm thấy khoẻ mạnh, vững tiến trên đường tâm linh. Cũng như, dù biết là Trang nhà tạm ngưng hoạt động, nhưng cho đến nay, vẫn thường xuyên nhận được rất nhiều những bài viết, nghiên cứu, thơ nhạc, y khoa ... gửi đến để chia sẻ khắp mọi người về văn hoá và học Phật, như một tấm lòng và tình thương đối với Trang chủ.

- Gia đình những người bạn, những người thân, những người quen biết hoặc mới vừa quen biết, những nhân viên ... dù bận rộn, cũng đã bỏ thời giờ quý báu đến nhà thăm viếng, tạo thành không khí ấm cúng, thân thương cho gia đình. Cũng như có rất nhiều người không đến được, dù ở gần hoặc ở phương xa, dù có quen biết hoặc không, đã gọi phone thăm hỏi, cầu nguyện.

Và cảm niệm tấm lòng:

- Đặc biệt, với Thanh (Diệu Tịnh), là người vợ hiền và là người bạn Đạo. Đã hơn 30 năm qua, đi bên cạnh chồng dù có biết bao nhiêu sóng gió của cuộc đời, vẫn luôn đem tấm lòng bao dung, từ bi, thương yêu, tha thứ... để cùng nhau tạo dựng gia đình, sự nghiệp, săn sóc con cái. Người mà nhiều khi tôi nghĩ là đức Bồ tát Quán Thế Âm bên cạnh.

Đang đi Hành hương tại Bồ Đề Đạo Tràng, dự trù hai tuần lễ, nhưng vừa đến nơi được 3 ngày, lại được tin chồng bị bệnh nặng, đã hũy bỏ cả lịch trình, lo lắng, nóng ruột,

tim cách đổi vé máy bay để về sớm, dù nơi đó thiếu thốn phương tiện đi lại, và nhiều việc bất tiện, khó khăn ... vì cứ sợ sẽ về không kịp để gặp mặt tôi lần cuối !

- Đưa con gái lớn, đi cùng Ba trong những thời gian đầu, qua các bệnh viện, phòng Khám v.v... Dù đã tốt nghiệp Y khoa và ra làm việc, nhưng vẫn còn rất là mít ướt, biết Ba bệnh mà cứ lo âu, xúc động, khóc hoài.

- Đưa con trai, khóc khi hay Ba bệnh. Mong Ba hãy ráng khỏe, con rất thương Ba. Và mỗi tối, đều xuống phòng để bóp chân cho Ba, vì hai bắp chân rất là nhức về khuya.

*nhưng, nếu có ai hỏi chúng ta
điều gì còn lại trên cõi đời này
khi buông xuôi đôi tay
mắt khép vào miên viễn
thì có phải chăng
đó là Tình yêu, là Tấm lòng, là sự Chia sẻ*

Và còn biết bao nhiêu tấm lòng đẹp, cao quý khác nữa, âm thầm hoặc công khai, tại nhà hoặc tại các Đạo tràng, luôn hướng tâm cầu nguyện...xin cho được dâng trọn lòng thành kính tri ân.....

*Cám ơn Xuân có mặt
để hoa lá nở tươi
cám ơn Hạ trở về
cho lòng người ấm áp
cám ơn Thu trong trẻo
cho mát rượi tâm người
cám ơn Đông buốt giá
cho tình người gần nhau
cám ơn buổi sớm mai
nhìn nhau lòng thanh thản
cám ơn buổi chiều tàn
lòng từ vẫn nở hoa
cám ơn tình nhân loại
xin mở rộng tấm lòng
xin cho Hoà bình đến
để muôn loài an vui...*

Người con Phật, dù có ra sao, cũng sống với sự chân tình, với cái tâm trong sáng, với tất cả tấm lòng... cho nên, luôn thực tập thân bệnh chứ không để cho tâm bệnh, rồi chờ đợi sự ra đi, có đến sớm hay muộn, cũng với sự thanh thản, buông xả và để tùy vào nhân duyên tan hợp, hợp tan.

Có một gì đó lắng đọng lại với ngôn ngữ của nguyên ngôn, tước bỏ những hào nhoáng của vá chắp, tô vẽ để lộ nguyên hình của Tánh không, Vô tướng và với lòng chân thành này, xin được kính dâng và chia sẻ.

Một buổi sáng ghi lại, cho ngày sinh nhật 21.04.
Thành phố Hương Thông (Houston, Texas)

Ngày 17.04.2011